

Predmet: Lovas (Ljuban Devetak i dr.)

Broj predmeta: K.V. br. 6/07 (od 01.01.2010. godine broj predmeta je K. Po2 br. 22/10)

Glavni pretres: 15. i 16. 05. 2008.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana optuženog Milana Radojčića

Živeo je u Vukovaru od 1987. Radio je u Elektrodistribuciji. U šestom mesecu 1991. počeo je progon Srba. Na ulazu u bolnicu stražarili su pripadnici ZNG. Zbog toga je napustio posao i prešao kod roditelja u Lovas. Ubrzo napušta selo i prelazi u izbeglištvo, u Šid [Srbija]. Otišao je u kancelariju TO Vukovar i odatle su ga 8.10.1991. uputili u Tovarnik. U nekom skladištu JNA, u Šidu, dobio je uniformu a poluautomastku pušku je zadužio u komandi JNA u Tovarniku. Tamo je video svoje meštane, Željka Krnjajića, Milana Devčića i druge. Uveče 9.10.1991. godine neki oficir ih je postrojio i obavestio ih da će doći vojni kamioni koji će ih prebaciti do određene razdaljine između Tovarnika i Lovasa, da će dalje ići peške a ujutru će pešadijski napasti odnosno osloboditi Lovas. Upozorio ih je da će se pre napada oglasiti tenkovska paljba jer imaju podatke da u Lovasu ima između 100 i 150 ustaša. Došli su vojni kamioni i prebacili ih do izlaska iz Tovarnika. Nekih pet, šest kilometara su pešačili do Lovasa. Rano ujutro 10.10.1991. stigli su na obode sela i tu se jedinica razbila u nekoliko manjih grupa. Počela je tenkovska paljba, koja je trajala oko pola sata, a potom je počeo pešadijski napad. Optuženi je bio u grupi koju je vodio Željko Krnjajić. Kretali su se ulicom u kojoj su se nalazile kuće optuženog, Milana Devčića i Željka Krnjajića. Pucalo se sa svih strana. Oko tri, četiri sata popodne Lovas je oslobođen i svi „oslobodioci“ su se okupili u centru sela. Neko je otišao u Tovarnik da javi komandi da je Lovas oslobođen. Popodne je došla JNA sa pešadijom, dve ili tri čete, i nekoliko tenkova. Optuženi je uveče otišao kući ali nije spavao nego je stražario, plašeći se kontrapada hrvatske vojske.

Od 11.10. 1991. pa nadalje optuženi je svakog jutra odlazio u centar sela i kao svi lokalni Srbi stavio se na raspolaganje vojsci. Okupljali su se u zadrugi ili mesnoj zajednici. Optuženi je imao zadatak da obezbedi životne namirnice, posteljinu i ležajeve za vojsku. Rukovođenje zadrugom vojska je poverila Ljubanu Devetaku, sa mešovitim timom rukovodioca. To su od Srba Milan Miljović i Milenko Rudić i od Hrvata Mirko Pemper, Ivica Poljak, Josip Turkalj, Franjo Žadalj i Mirko Rimar. Policijska stanica je smeštena u jednoj lepoj, novoj kući. Do pogibije, komandir je bio Milorad Vorkapić a posle njega Milan Devčić. Grupa starijih Srba, neki Hrvati koji su obukli uniformu JNA i nekoliko mlađih koji nisu bili uključeni u policiju, ostali su na raspolaganju vojsci. Njima je vojska dala da obezbede mesni vodovod, da brinu o redovnom snabdevanju vodom, i da obavljaju druge poslove. Stražarili su kod vodovoda, Mesne zajednice i osnovne škole. Nosili su klasične SMB uniforme. Optuženi je uglavnom sedeo u kancelariji kod Đure Prodanovića, koji je bio predsednik Mesne zajednice. Pomagao mu je Hrvat Savo ili Pavao Klisurić, direktor osnovne škole do 1991. U tu kancelariju dolazili su i Srbi i Hrvati, vojska i dobrovoljci. Jednom prilikom došla je Stana Krizmanić, majka njegovog školskog druga, i zamolila ga da joj pomogne jer su joj ćerku odveli dobrovoljci. Optuženi je otišao u kuću gde su

bili smešteni dobrovoljci, zamolio je *Aždaju* da mu omogući da povede Snežanu Krizmanić ali je ovaj vikao na njega i pretio mu. Izlazeći napolje, optuženi je naišao na jednog dobrovoljca [Nikolaidisa] koji ga je pitao u čemu je problem i optuženi mu je ispričao a ovaj mu je rekao da će mu, ako bude mogao, pomoći. Posle 20 minuta u Mesnu zajednicu došao je taj dobrovoljac i doveo devojku.

Optuženi je video da dobrovoljci neke meštane odvođe u policiju, a neke u podrum u mesnoj zajednici. Po nalogu nekog od oficira JNA, optuženi je 18.10.1991. ujutro, sa grupom vojnika i dobrovoljaca otišao u pretres terena, u mesto *Badnjara*, na kilometar, dva od Lovasa. Posle 18.10.1991. dolazi do smene vojske i deo dobrovoljaca je napustio selo. Došla je Kragujevačka jedinica na čelu sa pukovnikom Markom Kovačem. Tada je formirana lokalna TO i optuženog je pukovnik Kovač postavio za komandanta TO Lovas.

Ispitivanje optuženog

Na pitanje predsednice Veća o broju boraca i sastavu grupe koja je išla u napad, optuženi je naveo da je grupa brojala 70 do 80 ljudi, da su bili angažovani meštani Lovasa, nekoliko Srba iz Tovarnika i Opatovca i dobrovoljci iz jedinice *Dušan Silni*. Oficir koji im se obratio pre polaska u napad nije pominjao civile. U napadu je učestvovao meštanin Dušan Grković a Slobodan Zoraja se kasnije pridružio. Nije ga video da je sa grupom pošao iz Tovarnika. Optuženi je pre napada čuo da su dve Srkinje iz Lovasa preko polja došle u Tovarnik i prenele da u selu ima ustaških snaga. Međutim, kada su ušli u selo, optuženi kaže „nismo zatekli najveći deo“. Na pravcu gde je bio optuženi nije video pripadnike ZNG niti redarstvenike. Od centra sela prema izlasku optuženi je video telo jednog čoveka. Posle je čuo da je to Josa Kraljević i da je on pucao na srpske borce. Kasnije je čuo da je stradao još jedan Hrvat, neki Đaković, da je nađen u nekom dvorištu u ulici Ovo Lola Ribar.

„U prvom delu mesta nije bio veliki otpor, alu pucnjave na nas jeste bilo“ – tim rečima je optuženi odgovorio na pitanje predsednice da li je bilo otpora. Optuženi poriče da je dobrovoljcima predstavljao da u Lovasu ima hrvatskih snaga.

Kada su išli ulicom [Ivo Lola Ribar] optuženi i ostali iz njegove grupe su pozivali ljude da izađu u dvorište, pitali da li ima nekoga u podrumu, da li imaju oružje, sa nekima su se pozdravljali, pitali da li je sve u redu i govorili im da ostanu u svojim kućama. Svi su im govorili da stave bele plahte, peškire na kuće jer je to značilo da nije neprijateljska teritorija i da tu nema oružja.

Do formiranja TO Lovas postojala je TO Vukovar, koja je optuženog i druge uputila u akciju „oslobađanja“ Lovasa. Svi koji nisu bili uključeni u policiju dobili su naziv teritorijalci. Sva naređenja su dolazila od vojske. Vojska je sve naredbe za potrebe vojske i stanovništava prenosila preko mesne kancelarije i preko rukovodilaca u zadruzi. Kada je došla Kragujevačka jedinica, 20. ili 21.10.1991. godine, pukovnik Kovač je postavio optuženog za komandanta TO Lovas. Tada je formirana lokalna TO.

U vezi sa stradanjem 21 lica tokom napada na selo, 10.10.1991. godine, optuženi poznaje najveći broj Hrvata sa spiska koji se navodi u optužnici ali ne zna kako su stradali. Nije pitao, niti ga je interesovalo kako su ljudi stradali. Optuženi ne zna da su Hrvati izvođeni iz kuća 10.10. 1991. i vođeni nekuda.

Vojska je brojala oko 200 vojnika, bili su smešteni po celom selu i po obodima, po ulicama koje gledaju na izlaske sela. Na nekim mestima u selu kopani su rovovi. Komanda je bila smeštena u kući porodice Devčić, na najviše 100m od policijske stanice.

Zadruga ima nekoliko svojih lokacija: upravna zgrada zadruge, mašinska radionica sa kuhinjom i zatvorenim delom gde su se popravljale poljoprivredne mašine i jedno dvorište, gde su stajale pljoprivredne mašine.

Čuo je da je bilo zatvorenih Hrvata u mašinskoj radionici, na spratu, ali ih nije video. Tamo su odlazili dobrovoljci i neki pripadnici JNA. Zna da su tamo dovedeni Hrvati da bi se proverilo da li će biti pucanja na straže oko sela, koje su držali pripadnici JNA, kada su Hrvati na koje se sumnjalo zatvoreni. Vojska je bila nadležna za taj zatvor jer je vladala vojna uprava.

Postojao je zatvor ispod mesne zajednice. Dobrovoljci su tu dovodili Hrvate. Lično nije poznavao te dobrovoljce [na pitanje člana Veća, sudije Tatjane Vuković]. Vojska nije bila zadovoljna pa je dan, dva posle postavljena vojska. Svako ko je dolazio u Mesnu zajednicu mogao je videti zatvorenike. Optuženi ih lično nije video. Kancelarija TO je bila u istom dvorištu ali sa druge strane, prekoputa mesne zajednice. Tu kancelariju je dobio kada je formirana TO, nakon dolaska pukovnika Kovača. Pre toga optuženi nije imao svoju kancelariju. U objektu gde se nalazi mašinska radionica postojala je prostorija koju su svi koristili, lokalni Srbi, dobrovoljci i pripadnici JNA.

U zgradu policije optuženi je išao da popije kafu, kao i ostali meštani. U toj zgradi optuženi nije ispitivao Hrvate. Tu su lokalni Srbi pozivani da gledaju kasete sa proslave HDZ-a. Optuženi je bio na grupnom gledanju kasete. To je bilo u periodu prvih 10 dana.

Dobrovoljci su bili pod komandom vojske. Svi su upućeni iz Šida kao TO Vukovar i do formiranja lokalne TO Lovasa, svi su bili TO Vukovar a vojna komanda je upućivala naredbe svima. Od kada je optuženi postavljen za komandanta TO pod komandom vojne uprave, pukovnika Kovača, u sastavu TO nisu bili dobrovoljci.

Optuženi ne zna kako je stradalo 27 Hrvata posle 10.10.1991. godine, tokom oktobra i novembra meseca. Sve što je čuo o tome, u međuvremenu je zaboravio.

Predočavanja

Na predočen iskaz iz istrage „kuće Hrvata su bile obeležavane, da bi oni koji nisu Lovlašćani znali da su to katoličke kuće“, optuženi je rekao da se jako malo seća perioda od 10. do 18.10.1991. alia je suština bila da se obeleži da je teritorija pregledana. Optuženi se seća da je između lokalnih Srba, kada su se sastajali sa pripadnicima JNA i dobrovoljcima, možda i sa Nikolaidisom, išla priča da je „ovaj rekao za ovoga ovo, da je ovaj rekao za ovoga, onoga, ratno je stanje... ovaj je učinio ovo, ovaj ono“. Optuženi smatra mogućim da je Nikolaidis iz tog konteksta izvukao da je negde prisustvovao gde se razgovaralo o događajima od 10.10.1991. ali isključuje da je on pričao Nikolaidisu da nije 21 Hrvat stradao u napadu nego da su ubijeni tog dana ili noću, zato što su se meštani svetili. Negira da je 10.10.1991. saslušavao, zajedno sa Devčićem i Milanom Tepavcem, Emanuela Filića koji je u istrazi to rekao, kao i da su tog dana mnogi Hrvati bili zatvoreni, a jedno 12 njih je prebačeno u zatvor u mesnoj zajednici a kasnije su ubijeni.

Razlike u iskazima u istrazi, kada je rekao da ga je za komandanta TO postavio Devetak, da je to bio dogovor Devetaka sa Većem staraca i vojskom, i na glavnom pretresu, rekavši da ga je

postavio pukovnik Kovač, optuženi je objasnio da je logično da se pukovnik Kovač „konsultovao sa ljudima od poštenja i autoriteta mesta koga će postaviti na mesto komandanat lokalnog TO“.

Na pitanje da li je tačno da je Devetak bio apsolutni autoritet, da je imao moć da odlučuje ko će biti zatvoren, proteran, ubijen - uz odobrenje vojske, i da ga je vojska Mirka Jovića slušala i poštovala, kako je rekao u istrazi, optuženi je rekao da je on taj iskaz dao u posebnim okolnostima – posle 17 godina.

Optuženi nije pominjao u istrazi da je Vorkapić bio komandir policije do pogibije jer se ne seća dobro tog perioda pre nego što je postao komandir TO. Seća se jedino detalja sa devojčicom Snežanom Krizmanić.

Nije odlazio na sastanke sa vojskom pre dolaska pukovnika Kovača, kako je tvrdio optuženi Devčić tokom saslušanja pred policijskim organima. Optuženi je za vreme akcije „oslobađanja“ Lovasa radio poslove koje su radili i ostali meštani - nije bio neki starešina, kako tvrdi Petronije u svojoj odbrani. Potpuno je netačno da je tih prvih dana bio zamenik Devetaka, kako je tvrdio u istrazi svedok Josip Antolović, ili da je bio u rukovodećem krugu ljudi, kako je u istrazi rekao svedok Vjekoslav Balić. U to vreme [10.10.1991] nije bio komandant TO, niti se predstavio Ivanu Mujiću kao komandant, kako je taj svedok tvrdio u istrazi.

Bele trake i prinudni rad

Optuženi Radojčić negira da je tačno da je 11.11.1991. došao kod Ivana Mujića i naredio mu da stavi belu traku i da se sutradan javi u zadrugu na radni zadatak, kako je on rekao u istrazi. Nije ni Josipu Kuvejdžiću niti Petru Veletu naredio da nose belu traku, kako su ti svedoci rekli u istrazi. Nije tačno da je on davao radne naloge Hrvatima, kako su u istrazi tvrdili svedoci Josip Kuvejdžić, Stjepan Peulić i Milko Kesar. Optuženi tvrdi da su i Srbi nosili bele trake, i na taj način se znalo kada neko dođe sa strane. Nije bio prisutan kada je Petronija pozvao Devetak da skloni neke Hrvate, koji su kasnije odvedeni i ne zna se šta je bilo sa njima. Nije priustvovao sastancima sa čelnicima vojske u zgradi policije, kako je u istrazi tvrdila svedokinja Marija Đaković.

Prevara dobrovoljaca

Optuženi nije imao odgovor na iskaz Nikolaidisa u odbrani da su dobrovoljci bili prevareni, da nije bilo pripadnika ZNG, nikakvih brobi i da je moglo da se uđe autom.

Optuženi ne zna za nasilje nad Đurom Antolovićem

Optuženi nije prisustvovao ispitivanjima Hrvata niti im je pretio da će pozvati Petronija, kako je u svojoj odbrani tvrdio optuženi Petronije Stevanović i u istrazi, svedok Đuro Antolović. Nije udario nogom u leđa Antona Krizmanića i nije tačno da je da je bio prisutan kada je Petronije dva puta ubio nožem u levu potkolenicu Đuru Antolovića, a potom prebačen u podrum [zatvor] Mesne zajednice. Privedani Hrvati pitani su da li su članovi HDZ-a, kao što je u istrazi rekao svedok Antun Lutrović, što optuženi smatra logičnim, ali mu nije poznato da je posle ispitivanja Lutrović odveden u podrum svoje kuće i da je potom ubačena bomba, kako je taj svedok rekao u istrazi.

Predočavanje iskaza svedoka Ljubomira Jelića

Za tvrdnje nekadašnjeg upravnika zatvora u Mesnoj zajednici, da je od 10.10.1991. Milan Radojčić bio komandant TO, da mu je kancelarija bila u zadrugi, levo od kuhinje; da je sa ostalima odlučivao o zatvaranju ljudi, da su prvi privođeni i saslušavani po naređenju Radojčića;

da je za braću Pavlić, kada su privedeni, rekao „odvedi i zatvori“; da je zatvor bio na spratu [iznad mašinske radionice] a posle je formiran zatvor u Mesnoj zajednici, koji je bio ograđen žicom, i da je od tada sedište TO bilo u mesnoj zajednici; da je sa Devetakom i Božom Devčićem pravio spisak za likvidaciju i da je jednom prilikom pitao svedoka ko bi mogao da odradi taj posao – optuženi kaže da su apsolutne nesitine, da će on insistirati na suočenju sa tim svedokom i da će se tada dobiti pravi odgovor. On lično ne zna, ali je moguće, da je Jelić bio zadužen za zatvor u mesnoj zajednici.

Predočavanje iskaza optuženog Devetaka

Nije išao na sastanke vojnog vrha u vreme kapetana Veljovića niti je išao na referisanje kod Veljovića, kako je u svojoj odbrani na glavnom pretresu rekao optuženi Devetak. Optuženi Radojčić ne poznaje pukovnika Subotića, za koga Devetak navodi da ga je upoznao pre minskog polja i da je došao u pratnji Radojčića. Ne seća se da je on upoznao Devetaka sa kapetanom Veljovićem, kako tvrdi Devetak. Nije bio u situaciji da bilo koga angažuje tako da nije tačno da je on perdlazio i sproveo da dobrovoljci idu u pratnji Hrvata koji radili. Ne seća se da ga je Decetak pitao za zatvor u Mesnoj zajednici i da mu je on rekao da su zatvorenici pod istragom.

Predočavanje iskaza optuženog Miodraga Dimitrijevića

Optuženom nije poznato da je topografska karta sa 12 listova, na kojoj su bila označena minska polja, bila u kancelariji Mesne zajednice. Nije tačno da je video tu kartu, kako tvrdi Devetak., koji još kaže da su je videli i Devčić i dobrovoljci. Optuženi se ne seća pukovnika Dimitrijevića i ne zna na osnovu čega tvrdi da je u Lovasu [14.10.1991] zatekao „organizovanu vojno-teritorijalnu strukturu, Ljuban je bio komandant, Devčić zadužen za SUP, a za TO Milan Radojčić“

Predočavanje iskaza svedoka Nikole Vukovića

Za tvrdnje tog svedoka, izrečene u istrazi, da je bio komandant TO, da su se oni [dobrovoljci] njemu i Devetaku obratili kada su stigli u centar sela; zatim da je njihov neposredni komandant Zoran Obrenović zvani Aždaja primao naređenja od Devetaka i Radojčića, da su Aždaja i komandant druge grupe dobrovoljaca Borislav Mihajlović zvani Bata saslušavali Hrvate, da je bilo maltretiranja u zgradi pored policije i da je pre akcije *Minsko polje* Radojčić tražio dobrovoljce koji će ići u pratnji Hrvata, jer Hrvati znaju gde su minska polja – optuženi kaže da su apsolutno netačne i da on ne poznaje tog svedoka.

Izdavanje potvrda dobrovoljcima

Optuženi ne spori da je potpisivao potvrde, koje mu je predsednica Veća predočila, dobrovoljcima da su bili pripadnici TO, učestvovali u oslobađanju sela i ratnim operacijama od 10. do 18.10.1991. te od 11.12. do 1991. do 1.04.1992. Najveći broj tih ljudi kojima je potpisao potvrde ne poznaje ali je to činio u humanitarne svrhe –da neko ostvari pravo na dečiji dodatak, da se lakše zaposli jer je bio na ratištu, i slično.

Predočavanje iskaza optuženog Nikolaidisa

U vezi sa iskazom Nikolaidisa, u istrazi i na glavnom pretresu, da je glavna bila lokalna vlast, optuženi je rekao da je od onih koji su mu prenosili šta treba da uradi čuo da to naređuje vojska i

da je ona glavna. Pogrešio je kada je u istrazi rekao da je na čelu civilne vlasti bio Devetak jer je njemu povereno da vodi zadruhu.

Prisustvo u zadruzi 17.10.1991.

Za tvrdnju svedoka Ivana Mujića da je 17.10.1991. uveče bio u zadruzi, ulazio i izlazio iz dvorišta, dok su Hrvati tu bili zatvoreni, optuženi kaže da je apsolutna laž. Još jednom je ponovio da nije znao za okupljanje Hrvata 17/18.01.1991. te da je kasnije iz treće ruke čuo da je preduzeta preventivna mera da se jedan broj Hrvata dovede u zadruhu da bi se videlo da li će noću biti pucnjave.

Pitanja i predočavanja tužioca

Optuženi se iz patriotskih razloga prijavio u TO Vukovar u Šidu i tamo mu je rečeno da se priprema napad na Lovas, da treba da obuče uniformu a oružje će dobiti u komandi u Tovarniku. Optuženi i ostali Srbi, koji su se okupili u Tovarniku uoči napada, jako su se plašili kada su čuli da ih u Lovasu čeka oko 100, 150 naoružanih pripadnika hrvatskih snaga a da njih 70 do 80 ide u napad. Najveći deo hrvatskih snaga ih nije sačekao u selu a manji deo se povlačio i sklonio iz sela. Nakon 10, 15 dana od „oslobođenja“ sela, optuženi je otišao do groblja i video rovove na potezu Lovas, pa preko polja, prema Šidu, za koje je saznao da su ih hrvatske snage iskopale pre napada i da je tokom akcije bilo zaprečavanja na strani prema Opatovcu.

Optuženi nije uzeo ključeve od vozila Ivana Mujića za potrebe TO, dan, dva nakon zauzimanja Lovasa jer TO nije postojala nego je to moglo biti samo za potrebe sela Lovas.

Sve poslove koje je optuženi obavljao dok je bio na raspolaganju, pre nego što je postao komandant TO, radio je isključivo po naređenju vojske ali se ne seća nijednog oficira od kojih je dobijao naređenja.

Pitanja punomoćnika

Optuženi je upućen u Tovarnik 8.10.1991. kada se i prijavio u TO Vukovar, sa sedištem u Šidu. Prijavio se jer je išao proglas da svi vojni obveznici treba da se prijave, da idu u Tovarnik, jer se tamo priprema napad na Lovas. Nije pitao zašto će Lovas biti napadnut jer je patriota, naučen da brani državu.

Saznao je da je imenovan za komandanta TO tako što je pukovnik postrojio starije Srbe, nekoliko lojalnih Hrvata i mlade Srbe, koje je sakupila Mesna zajednica, i tada je imenovao Milana Radojčića za komandanta lokalne TO.

Nakon dolaska pukovnika Kovača optuženi je prisustvovao sastancima, po proceni pukovnika Kovača, i nije mu poznato da je nekada neko izvestio o minskom polju i ubistvima tokom napada ili nakon toga.

Optuženi je mesec dana nakon „oslobađanja“ Lovasa prešao u kuću porodice Brajković koji su ga zamolili da im čuva kuću da ne uđu Srbi iz zapadne Slavonije. U kuću ubijenog Ivana Ostrun uselio se Željko Krnjajić.

Pitanja odbrane

U napadu na Lovas nije učestvovalo nijedno vojno lice. Stavio je do znanja vojnoj upravi da je na raspolaganju tako što je svakog jutra dolazio u zgradu mašinske radionice ili u Mesnu zajednicu i od ljudi koji su tu sedeli i od onih koji su radili u zadruzi čuo da svi nalozi dolaze od vojske. On je 18.10.1991. ujutru dobio zadatak da ide u pretres *Badnjare* [na pitanja branioca optuženog Miodraga Dimitrijevića].

Suočenje između optuženog Radojčića i optuženog Nikolaidisa

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da je pitao Radojčića, kada su traktorima nosili mrtve, otkuda toliko mrtvih a da mu je on rekao da ne zna on [Nikolaidis] šta su sve oni [Srbi] doživljavali i da su im sada Devčić, Krnjajić i Vorkapić vratili. Optuženi Radojčić je na to rekao da su kružile glasine, da se pričalo svašta.

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da mu je optuženi Radojčić pričao da se Devčić nekontrolisano ponaša i da bije i svoju porodicu a optuženi Radojčić je dozvolio da je moguće da mu je to rekao jer se pričalo u selu.

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da se raspravljao sa Devčićem i Radojčićem što angažuju Branku Krizmanić kada ima malo dete a optuženi je rekao da se tog konkretnog slučaja ne seća.

Optuženi Nikolaidis je tvrdio da nije bilo borbe, da su poslali kao budale da se lomataju po kukuruzima a da su znali da u selu nije bilo hrvatskih snaga. Optuženi je potvrdio da nije bilo otpora onako kako im je predstavljeno.

Suočenje između optuženog Petronija Stevanovića i optuženog Milana Radojčića

Optuženi Petronije je tvrdio da mu je Radojčić, kada je on doveo neke Hrvate na saslušanje u mašinsku radionicu, rekao da izađe i onda su on i Devčić obavljali saslušanje, zatim je on, po njihovoj naredbi, dovodio i odvodio Hrvate i onda ih je usput udario. Optuženi je tvrdio da nije vršio saslušanja u mašinskoj radionici i prvi put je Petronija video u zatvoru u Beogradu.

Optuženi Petronije je tvrdio da mu je Devčak naredio, u prisustvu Radojčića i drugih, da skloni četvoricu ranjenih Hrvata koje su zarobili u vinogradu na brdu i doveli u podrum a da on nije znao gde da ih skloni pa su ih Nikolaidis i Vorkapić spakovali u *peglicu* i sa Stuparom odvezli na ekonomiju. Optuženi je rekao da je njemu ta situacija potpuno nepoznata.

Optuženi Devčak je odbio suočenje sa optuženim Radojčićem.

Suočenje između optuženog Radojčića i optuženog Devčica:

Optuženi Devčić je tvrdio da je Radojčić bio sa njim čitave noći 10/11.10.1991. jer su se pripadnici JNA bojali pa su posle pola noći hteli da napuste tenkove. Optuženi Radojčić se ne seća da je tu prvu noć nakon „oslobađanja“ sela proveo u zadruzi.

Optuženi Devčić tvrdi da su 17. i 18.10.1991. na sastanke sa vojskom išli Devčak i Radojčić, dok je optuženi Radojčić uporno ponavljao da je na sastanke sa vojskom išao nakon dolaska pukovnika Kovača.

Komentar:

Sudenje je pratilo oko 30 studenata Pravnog fakulteta iz Beograda, sedam članova porodica žrtava, supruge optuženih Radojčića i Devčaka, i posmatrač Žena u crnom.